

bygge en endelig Ordning af et ſaa vigtigt Forhold paa, at en enkelt Mand er energiſk, ſyſſiſt og aandelig virkſom til ſin Gjerning. Man maa ſelvfølgelig bygge den paa, at Gjerningen kan blive udført, ſelv om man ikke paa det vedkommende Sted havde en ſaadan Mand. Det forekommer mig derfor, at, derſom den høitagtede Regjering vil lade, jeg vil ſige, tre Mand træde ſammen, en af Regjeringen valgt Formand, en Mand valgt af Ribe Amtsraad, og en Mand valgt af Ringkjøbing Amtsraad — det er blot en Antydning, jeg her gjør — for at lade Forholdet nærmere underſøge, og, ſom Stiftsamtmanden i Ribe har antydet, lade den forelægges til Underſøgelse af Amtsraadene i de paagjældende Amter, vilde Forholdet komme til at ligge langt ſjældigere oplyst end nu; flere Momenter, der nu ſynes at være ligesom tilbakkede, vilde komme frem til Fordel for en anden Ordning af dette Spørgsmaal og til Udfælgning af yderligere Foranſtaltninger til Siffing mod Ulykker paa denne Landtunge, der er ſaa fjern fra Beboerne, navnlig paa den ene Side. Det er diſſe Betragtninger, der have ledet mig til at ſtille dette Forſlag, uden at jeg dog tør ſige, at jeg har en fuldtſædlig Anſtuelse om, at nogen beſtemt Forandring bør gjøres, idet der ogſaa kan være Hindringer fra den anden Side; men jeg tror, at Sagen har en ſaadan Betydning, at man bør være indbefommende mod de Dnſter, der ere fremkomne i Andragendet, og ſom ere ſtøttede ikke alene af vedkommende Sogneraad, men ogſaa af Herredsfogdens og Stiftamtmandens Anſtueller, om at lade dette Forhold underſøge mere upartisk, end det nu kan ſiges at være underſøgt, ſaalænge Forſøret for den nu beſtaaende Ordning kun hviler paa et Indlæg fra vedkommende intereſſerede Strandfoged ſelv. Jeg ſkal afvente, hvorledes det gaar med Forhandlingen om dette Spørgsmaal, inden jeg tager nogen endelig Beſtemmelse med Hensyn til min Stilling til Indſtillingen.

Winther: Da det er mig, der har indbragt et Andragende her i Thinget, der har givet Anledning til en temmelig ſtrap Yttring fra den ærede Miniſter og et æret Medlem af Udvalget, vil jeg dog tillade mig et Par Ytringer om, hvorfor jeg har villet indbringe Andragendet. Det er altid forekommet mig at være rigtig, naar der herſkede en eller anden almindelig Bildfarelse i Befolkningen, at denne da kunde blive oplyst grundigt, ſaa at de, der vare vildfarende, kunde komme til at erkjende deres Bildfarelse og ikke blot gjennem den offentlige Magt komme til at føle, at de vare ſarne vild og komme i Konflikt med Lovene. Jeg holder mere af, at Borgerne ſkulle komme til at elſke Lovene, fordi de erkjende deres Nødvendighed, end at de ſkulle komme til at fornemme, at de have taget fejl, derved at de faae Politiftokken over Naſken. Der er Andre,

der have den Mening, at man ikke ſkal tage Hensyn til vildfarende Borgere paa anden Maade end, at man med Kraft driver dem tilbage indenfor Lovens Grændſer. Hvad det angaar, at Lovene ſkulle respekteres, da er jeg naturligviis enig deri, og det er ikke min Mening at ville blande mig i Spørgsmaalet om, hvorvidt de Vedkommende, der blive ſtraffede efter de paagjældende Love, blive ſtraffede haardt, om de ere ſtraffede med Kette, eller om Regjeringen er ſkreden ind med Kette ved en vis Leilighed; dette ſkal jeg aldeles lade ligge. Jeg ſiger kun, at det er heldigt for Samfundsubvillingen og for den rolige Tilværelſe i Samfundet, at der ſkaffes Oplyſninger tilvæde for dem, ſom mangle ſaadanne, angaaende Forhold ſom diſſe, og at man ikke blot indſtrænker ſig til Lovenes Magtanvendelse. Det er derfor, at jeg har indbragt Andragendet, og jeg anſer mig aldeles ikke derfor ſom medansvarlig for de deri indeholdte Anſtueller. Noget af dem har jeg ſelv, da jeg forelagde Andragendet, betegnet ſom Bildfarelſer, og jeg har kun paa Grund af denne imod Samfundet velvillige Overbeviſning taget mig af Sagen. Hvad dernæſt angaar det Punkt, med Hensyn til hvilket der foreligger en Indſtilling, da yttrede den ærede Miniſter, at derſom Udvalget ikke udtrykkelig havde bemærket, at Andragendet ikke var henviſt til ham i Hensyn til den Motivering, ſom de vedkommende Andragere havde opſtillet, vilde han have anſet det for en Fornærmelse. Jeg ſial ikke videre indlade mig paa dette, men kun ſige, at ved at indbringe Andragendet har jeg ikke tænkt paa at fornærme Noget, hverken den ærede Miniſter eller Andre. Da nu dernæſt Udvalget har fralagt ſig Sympathi for de i Andragendet indeholdte Anſtueller, er der ingen Anledning til videre at opholde ſig derved. Den ærede Miniſter er alſaa ikke fornærmet ved den Hentilling, der er ſket, og dette glæder mig, da jeg har været den første Anledning til, at Thinget er kommet til at beſtjæftige ſig med denne Sag. Der er et Punkt, ſom det undrer mig noget, at det ærede Udvalg aldeles ikke har berørt, om der end ganſke viſt ikke i Andragendet udtrykkelig er omtalt Noget derom. Jeg tror nemlig, at en af Grundene til de forſkjellige Opfatteſer, der findes med Hensyn til Straffelovens Beſtemmelſer om politiſke Forbrydelſer, kan forklæres noget, og, forſaavidt den er feilagtig, udfyldes derved, at Grundlovens Beſtemmelſer med Hensyn til politiſke Overtrædelſers Behandling for Domstolene ikke endnu er ſket Fyldeſt. Jeg er overtydet om, at, derſom vi havde haft en Lov, hvorved Nævninger vare blevne indførte til Behandling af den Slags Sager, vilde den Bildfarelse, ſom der nu kan være i Befolkningen om, hvorvidt ſlige Domme kunne ſiges at være retfærdige eller ikke, for en ſtor Del ikke have været tilſtede, og jeg havde haabet, at Udvalget vilde have taget Anledning af denne Sag, til atter at